

ΡΟΔΟΠΗ

2.—

Ἡ Ροδόπη «γίνεται» στὸν ἀνθρώπο τοῦ Αἵμου καὶ τῆς ἀδερφῆς του σ' ἓνα ἐλληνικὸ περιγιάλι. Ἐνα πλούσιο αἰσθηματικὰ τέλειο, περιβόλι «μὰ καὶ καλὰ φρουρημένο μὲ βράχους ὀρθόγρεμους συνεδμενούς με τοῖχιά καὶ πολεμῆστρες». Σὲ ἀντίθετη ρόδα κατὰ κούκλιν ἀνθίζουσε κ' ὀφώνονται δύο δίδυμα τετράφυλλα κυπαρίσσια. Ἀγάπη καὶ Θάνατος, Πόνος, τὸ Σύμβολο τοῦ Ἔργου. Μέτα σὲ μιὰ στέρνα βριά νερὸ κρινὰ λιγοθυμοῦνε σὸ δειλινὸ τοῦ Μάη, ἡ ὥρα καὶ ἡ ἐποχὴ πού τόσο παράδοξα ἐξάπτει τοῦ ἔρωτα τῇ νοσταλγίᾳ. «Ἐνα κριμυλωτὸ θρονὶ προσμένει ἀρχοντικὸ ζευγάρι νὰ καθίσει καὶ νὰ γλυκομιλήσει. Ἀπέναντι ψηλώνει τὸ καλὰτι τῆς Ροδόπης μοναδικὸ ὠραίο». Γιά ὅσους τὸ σύμφωνο περιγυρο ἀναζητοῦνε πού μόνο θὰ ἀρμονίσει, ὅπως θέλουν, τὴν ἐσωτερικὴ τους διάθεση, ἡ σκηνοθεσία τοῦ Ποριώτη εἶναι ζωγραφισμένη μὲ μοναδικὴ ὑποβλητικότητα. Σμίγει μὲ τὴν ἐλγὴ δρᾶση, μὲ τὴν ἐλγὴ ψυχὴ. Στὴν πραγματικὰ ζωὴ καὶ ὅταν σύντονο δὲν εἶναι τὸ ἐξωτερικόν, σύντονο τὸ βλέπομε. Αὐτὸ τὸ καθρέφτισμα μέσα στὴς ψυχὰς πρέπει νὰ ἀνταποδίνει ὁ ἀληθινὸς δραματικὸς συγγραφέας. Μέσα στὸ «μυστικόν» ἀνθρώπο αἰστανόμαστε ὅτι κάποιο δρᾶμα «μυστικῆς» ἀγάπης θὰ παιχτεῖ πολὺ ὀδυνηρῶς. Τραγικὸ προκίστημα σκορπάει ἡ γλῶσσα τῆς ἀνοξιάτικης ἀναμονῆς.

Καὶ νά, μεσ' ἀπὸ τὸ μεσιανὸ προτύλιο προβαίνουνε περίεργες καὶ φοβισμένες οἱ τέσσερες Αὔρες κυττάζοντας πέρα καὶ ἀπάνω ἀπὸ τὴ στέρνα. Χορὸ δὲν ἔχει ὁ Ποριώτης. Οἱ κοπέλλες δὲν ἔχουν ἀρκετὴ δρᾶση, οὔτε ἀρκετὰ τὴ Γνώμη τους λένε ὥστε νὰ θεωρηθοῦν ἀνάπλάσῃ του. Εἶναι μᾶλλον σκιὰς ἀλλὰ μὲ τὴν ἐσωτερικὴ πόληση συνδέουν τὸ Σύνολο ὥστε τὸ πέρασμά τους πλάττει ἓνα εἶδος βάθος μὲ ψυχικὰ σύντονα ἀτμόσφαιρα περιβάλλοντας τὸ Ἔργο. Διακοπὲς σχηματίζουν σὰν εἶδος «ἐμβόλιμα» (Intermezzo) ἀληθινὰ ὅμορφα.

Οἱ τέσσερες Αὔρες εἶναι οἱ κοπέλλες οἱ στοργικὰ φυλαχμένες στὸ Παλάτι, ἐστιάδες τῆς παρθενίας καὶ τῆς ἀγνότης, ἐστιάδες τῆς Ροδόπης, ἀλλὰ πού κάποτε ἐξέφυγαν γιὰ νὰ χαροῦν τὴν ὁρμὴν, ὅχι τὴ μεγάλη, γιὰτὶ δὲν εἶναι μεγάλες, ἀλλὰ τὴ δική τους τὴν ἀτομικὰ, λίγο δουλοπρεπὴ ὁρμὴ πρὸς τὴ Ζωή. Κ' ἡ Ροδόπη ἔταν τις ἀκούει νιώθει βαθιὰ τὸν ἴδιο τόνο καὶ τὰ λόγια τους κ' εἰ πράξεις τους ἀντηχοῦν μέσα τῆς δυναμωμένα ἀπὸ τὴ δύναμη καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ δικοῦ της. Ἐγὼ σὲ πράξη ἀκράτητα σπρώχνουντάς την... Τώρα, μὲ θαυμασμὸ γιὰ ὅ,τι βλέπουν Αὐτές, τὸ καθαρὰ πραγματικόν, δηγοῦνται τὴ χαρὰ τοῦ συμπόσιου πού προσφέρει ὁ Αἶμος στὸ Ρήγγα. Καὶ χτυπητὰ μὲ τὴν ἀντίθεση, ὅπως καὶ σὲ πολλὰς ἄλλες σκηνές, ζωγραφίζει ὁ Ποριώτης τὴν Κρινώ. Τέλεια Ἀγνή ἀμέσως ξεχωρίζει ἡ ἀσπροντυμένη κοπέλλα ὀλόλευκη στὴν ὄψη πού δὲν κρύβεται σὰν τις ἄλλες μὰ φανερά στέκεται στὸ μεσί-
στολο γιὰτὶ ἔχει ἐλγὴ τὴν τόλμη πού τῆς δίνει ἡ ἀθωότη. Δὲ νιώθει τις προσπάθειες τις ἐπιπληχτικὰς γιὰ νὰ τὴν τραβήξουν μακρότερα, οὔτε κ' ἐπειτα τὴν εἰρωνεῖα. Δὲ φαντάζεται ὅτι εἶνε δυνατό νὰ πνίγει κανεὶς τις ὀρμέφυτες κραυγὰς καὶ λείει φανερά ὅπως τὸ αἰστάνεται:

«Α! ὁ βασιλιάς εἶνε ὁμορφος! Τί νέος καὶ ὁμορφος. Ἰδίος θεὸς ἐκνητομᾶλλης»
θιμπώτανε τὰ μάτια μου ἀπ' τὸν ἥλιο.

Ἡ ψυχὴ τῆς μακριὰ ἀπὸ κάθε ἐνδόμυχη ἀμφιβολία ἡ στοχασμὸς, ἀπὸ κάθε αὐτοανάλυση, ὀρθάνοιχτη δέχεται τὴν ἐξωτερικὴ ἐντύπωση. Σήμερα γιὰ νὰ μᾶς ἀγγίξει ὅ,τι δήποτε καὶ ἂς μὴ τὸ νιώθουμε πρέπει ἐπὶ μόνον νὰ ἀνασκαφτεῖ, νὰ ξελεπτινθεῖ, ἀνατομικὰ μὲ μικροσκοπία νὰ μελετηθεῖ ἀπὸ τὸ Ἐγὼ μας. Κι' ἂς νοσταλγοῦμε κάποτε τόσος κατὰ φυσικὸ πού χωρὶς ἀμέ-
ξωμε, ὀλόκληρους θὰ μᾶς συνάρπαζε, εἰμώστε ἀνήμε-
ροι νὰ ξεφύγουμε. Κουρασμένοι γέροντες κάτω ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο ἐσωτερικὸ ἀγνάνταμα, ἀπὸ τὴ συνειδητὴ ἐπιζήτηση συγκίνησης καὶ διαθέτης σὲ σκηνοθεσίας πού τόσο ἀπὸ πρὶν γνωρίζουμε τὴν ἔνταση τῆς ὑπο-
βολῆς κάθε μιᾶς ὥστε νὰ τίς ἐτοιμάζουμε σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς Στιγμῆς...

Στὴν παιδικὴ τῆς ψυχῆ ἡ Κρινώ ποτὲ ἐρευνητικὰ δὲν κύτταξε. Ἐξόχως ἀνιωθὸς ὁ θαυμασμὸς ἀμέσως θ' ἀναπτύχθῃ. Κι' ἐνῷ βιαστικὰς φεύγουν οἱ Αὔρες ἔταν νιώθουν πῶς στὸν κῆπο ἔρχεται ὁ Ἀρχοντας μὲ τὸν Αἶμο «μόνη σιγὰ ἀπομακρύνεται ἀπρόθυμη». Ὅπως ἔλες οἱ μορφές στὴ δημιουργικὴ σύλληψη τοῦ Ποριώτη, ὁμορφὴ εἶνε ἡ Κρινώ, μιὰ ἀπὸ τις πιὸ ὁμορφες. Ὅμως μένει ὅπως καὶ οἱ ἄλλες ὠραὶο σκιαγράφημα. Ὁ ἐρχομὸς τῶν κοριτσιῶν μὲ τέχνη πολὺ γραμμένος μᾶς φέρνει ἀμέσως στὸ Πνεῦμα τοῦ Ἔργου. Σὺζητοῦν οἱ δύο ἄντρες, τί στοίχημα βάζουν πού γύρω των ὅλο τὸ δρᾶμα θὰ παιχτεῖ. Τὸ στοίχημα γύρω ἀπὸ τὴ γυναίκα...

Πάντα

μέσ' ἀπὸ τὴν κοῦπα βγαίνει τῆς γυναίκας ὁ λόγος...

Καὶ μεταξὺ τοῦ Αἵμου καὶ τοῦ Δημοχάρη, κάθε λόγος, εἰπωμένος μὲ λίγο περισσώτερη ἔνταση δὲν μπορεῖ πρὸς ν' ἀναφεί διαμάχη. Μιὰ ἔχθρα τοῦς χω-
ρίζει καὶ ἂς τὴν πνίξανε. Ὁ Αἶμος ὁ μετωπένος ἄντρας πού μαυροψήθηκε στὸν πόλεμο καὶ στὸν κίν-
τυνο ἤπλε ὡς τὸ βυθὸ τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς Ζωῆς. Πιστά μ' ἐλγὴ τὴν ἀφοσίωσή του δουλεύει τὸ Βασιλεῖα, ὅμως δὲν ξεχνᾷ πῶς εἶναι καὶ αὐτὸς Ρήγγα γιὸς καὶ πῶς ὁ λαὸς τὸ Δημοχάρη διέλαξε στὴ θέσῃ του. Ποτὲ δὲ θὰ ὀφῶθῃ στὸν Πέθο του, τὸ ὄρονο, — γιὰ τὸν ὅποιο νιώθει τὸν ἐαυτὸ τοῦ ἄξι. Δὲν προμελετᾷ νὰ ἐπανα-
στατήσῃ, εἰναιὰπὸ τοὺς ὑπομονητικούς ἀλλὰ ὁ φτόνος πού κρυφοπαρραμονεύει ζωγραφίζεται στὸ κατὰ πικρὸ πού ἔχει ἡ ὀμίλια του ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχή.
Ἐνὰς Λόγος. Πτερόεντα εἶπε τὰ ἐπὶ ὁ Ὀμηρος. Κι' ὅμως μ' ὅλα τὰ φτερά εἶναι βαριά, κάποτε μέτα τοῦς κλείνουν ὅλα τὸ τραγικὸ τῆς Ζωῆς.

Στὸν κόσμον

δὲν ἔχει ἀνθίσει ἀκόμα τὸ λουλούδι πού τὸ κράζουν γυναίκες τιμὴ

λέει ὁ Δημοχάρης. Ἐκνηθὸς καὶ ὠραῖος, τολμηρὸς, ἴσως κ' ὑπερβολικὰ, μέθησε ἀπὸ τις νίκες του στὸν πόλεμο καὶ ἔχει πόσο δυνατὰ τὸ θαλγητρό του σ' αὐτὸν τρα-
δαί τις γυναίκες. Ἐχει ἐλγὴ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν παποί-
θησιν τῆς εὐτυχισμένης νιότης πού δὲ γνωρίσε κανένα ἔμπόδιο στὸ θριαμβευτικὸ τῆς διαβά τὸ ἀνθισμένο ὅλο μὲ τριαντάφυλλα καὶ δάφνες. Ἀκουσε γιὰ τὴ Ροδόπη τὴν ἀπλησίαστη κοπέλλα. Τὴν εἶπαν καὶ ὁμορφὴ πολὺ. Κι' αὐτὴ δὲ θὰ τοῦ ἀντισταθεῖ. Θὰ σκύψει μπροστὰ του ὅπως ἔλες. Κ' ἂ δύσκολο εἶναι τόσο περισσώτερο τὸν γοητεύει ἢ ἐπιτυχία:

«Μαντέλωσε τή θύρα και λιθάρι
 «σώρισε πίσω τήν Ὅσση, τόν Πίντο
 «θά τὰ πατήρει ὁ κλέφτης; πού εἶναι πλάνος».

Με θυμό τόν ἀκούει ὁ Αἷμος. Στήν ἀπογοητευμένη του ζωὴν ἐνὰ μόνο τοῦ ἔμεινε νὰ λατρεῖται. Οἱ πνιγμένες ψυχές, ὅλες σέ ἓνα ἱδανικό χαρίζονται και κερφώνονται σ' αὐτό σά σωτηρία νὰ τοῦ ζητοῦν. Εἶναι τὸ ὑπέρτερο τοῦ Ἐγὼ του. Μ' ἔλη του τὴ λατρεῖο ἀγκάξει ὁ Αἷμος τὴ Ροδόπη, τὴν ἀδερφή του, πού δὲν εἶναι σάν κ' αὐτὸν «θεομονητική» πού διατήρησε στήν περηφάνεια και στήν ὀριωτόνη της ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς Ρηγινῆς οἰκογένειας. Στοιχητὰ δλοτέλει τὴ φυλάει. Στὸ πικλάτι μέστ φρουρημένη τῆς ὕψους τὸν περιφνηλο θρόνο τῆς μοναξιάς της. Κανένα βλέμμα δὲν εἶναι ἄξιο νὰ τὴ βλέπει.

Τὴ δραματικὴ ψυχικὴ διάθεσι ἐπλάσε ὁ Ποριώτης. Σπου τὰ λόγια τοῦ Δημοχάρη ἀντηχώντας, ἔλη τὴν τραγικὴ σημασία θά δώσουνε στὴ διαμάχη. Μὰ και τὸ ὑπερβολικὸ τὸ κλειστικό της Ροδόπη, τὸ ἀφύτικα συγκρατώντας τὴν προετοιμάζει τὴν ὁρμὴ πού θά ξεπετάξει ἀγρια μόλις ἡ μικρότερη ἐλευτερία της δοθεῖ.

Και στοίχημα βάζει ὁ Αἷμος μὲ ὄρκο τὴν ἴδια τὴ Ζωή του.

Ἐβρωνικά ἀπαντᾷ ὁ Δημοχάρης:

«Ἐχεις τόσο

πίστη στὴν πίστη νιάς γυναικὸς Αἷμο;»

Τὸ θρόνο του στοίχημα βάζει. Και θά νικήσει ὅχι μὲ τὴ εἶα καλεσμένος. Μονάχα ὅ,τι γίνεται μ' ἔλη τὴ Νιώση κι' ἔλη τὴ θέληση ἔχει ἄξια. Ἀλλὰ κι' ὁ Αἷμος δὲν πρέπει «θώρακα νὰ δώσει στὴ Ροδόπη τοῦ κέρδους τὴν ἀπράξια». Ἀνέξερη πρέπει νάνα, ἀνεξάρτητη. Γιατὶ τὴ νύχτα σὲ γαλέρα θά κλειστεῖ. Ἰσως πρὸς ἴσο θά πικέσουν. Καὶ φωνάζει ὁ Δημοχάρης τοὺς συμβούλους του κι' ὅλους τοὺς κεντάρχους μάρτυρες νάνα.

Σκητὴ μ' ἐπιδητικότη πού ἴσως ἐντύπωση νὰ κάνει στὴ σκηνὴ ἀλλὰ τόσο πολὺ ἐξωτερικὴ. Ἐπανάληψη εἶναι μόνο, ἐπιτηρητικὴ πομπώδης, ἀπορητὴ σὲ ἀνώτερο ὄραμα, και σύγχρονα ἐτοιμάζει κι' ὅλο τὸ μακρὸ ψεύτικο τῆς τελευταίας πράξης. Τὸ δημοτικὸ τραγούδι, ἡ λαϊκὴ αἰσθητικὴ πού συγκινεῖται βλέποντας χρυσὰ και δῶθεν ἐπίσημους τύπους, ἀς ἐπιζητῇ μόνη μεγαλοπρεπεῖα κριτήρια πού Ὀμορφιά ἔχουν τότε γιατί ὁ λαὸς πιστεύει σ' αὐτά... Ἀς ἀκούε τὸν ὄρκο ὁ Ἀκέρτης «νέος κι' ὁμορφος μὰ γυναικωτὸς σάν τὸν Ἀντίνοο» γιατί εἶναι ὁ μόνος στὸν ὁποῖο τὰ λόγια δραματικὰ ἀντηχοῦν, — ὁράση προκαλώντας. Ἀγαπᾷ τὴ Ροδόπη. Κι' ἀνέξερὸς ὁ Βασιλεὺς, σπρωγμένος ἀπὸ κείνη τὴ μυστικὴ ὁρμὴ πού ἀνεξήγητα κάποτε τὴ Ζωὴ ὁδηγεῖ πρὸς κάποιο τέλος, τραγικὸ, αὐτὸν διαλέγει γιὰ βοηθό. Ἀς ἔχουν και σὲ σπονδὴ τὸ κρασί στὸ χῶμα γιατί ἔχει πλαστικὴ μοναδικὴ τὸ ἔθιμο τὸ προκινῶν. Ὀμορφιά ἀπόκριση κλείνουνε οἱ ἐμφαντικὸς οἱ κίνητες. Ἀς σπρκαῖουν οἱ Πραχτικὰ πού δὲ θέλουν νὰ νιώσουν πῶσο πὺ πλέρια γίνεται ἡ ἐσωτερικὴ μὲς ζωὴ, πῶσο ὑπερδιεγείρονται οἱ δικαίτητες στὸ ἄξιο περίγυρο.

Και φεύγουν ὁ Αἷμος γιὰ τὴ γαλέρα, ὁ Δημοχάρης γιὰ νὰ ἐτοιμάσει τὸ σχέδιό του. Πάλι ἄδεια μένει ἡ σκηνή. Ξεχωριστὲς οἱ τρεῖς πρῶτες σκηνὲς δὲν ἐνώνουνται ἀνμεταξύ τους και χωρὶς νὰ θέλει κανεὶς ὑπερβολικὰ αὐτηγὰ νὰ προσέχει τοὺς κλασικοὺς κανόνες πού θεάτρου δὲν μπορεί πρὰ σὰ λάθος αἰσθητικὸ νὰ τὸν χτυπήσει ὁ διχασμὸς τῶν ἐπεισοδίων πού διχάζει τὴν ἐντύπωση και, διπλῶς, δὲν ἀφήνει κὲν τὸ πρῶτο νὰ θεωρηθεῖ σάν πρόλογος.

Ἐξίφνα ἀπὸ τὸν κήπο ἔρχεται μιὰ γυναίκα. Ἀλαφροντυμένη ὥραια μὲ τὴν ὁμορφιά τῆς χορεύτρας πού χάρισε τὴ ζωὴ της, ἀκόμα νὰ μὲ τὴ νιότη πού κρατοῦν ἀγέρωχη, τὰ φίλα, ἀκόμα λιγερὴ ὁμορφὴ γιατί τὸ καλεῖ ἡ τέχνη της. Εἶναι ἡ γυναίκα τοῦ δρόμου πού «ἡρωϊκὴ» τὴν ἐπλάσε ὁ Ποριώτης. Σύμφωνα μὲ τὸ ἱδανικὸ της.

«Δὲν εἶχα

τὸν πόθο ἐγὼ νὰ τυραννῶ τοὺς ἄντρες

Νὰ τοὺς μαγεύω μὸς ἄρετα...

Κ' ἔχω μάζη τους χαρεῖ τὴ ζωὴ μου, και γνώρισα τὰ ρίγη τῆς ἀγάπης.

... Ἡ ὁμορφιά μου

δὲν ἔμεινε ἀκαρπὴ, ἀνιχνή, σὰ δέντρο, σὲ ἄδροστο βράχο».

Κρούει τὴ θύρα τοῦ πικλικοῦ τῆς Ροδόπης. Σὲ τρίπτυχο ὡκαῖο ψυχολογικὸ και δραματικὸ δείχνει ὁ Ποιητὴς τὴν Κρινώ, τὴν ἀπλή, ἀγνή Κοπέλλα, τὴ Μαντὼ πού κλείνει ὅλο τὸ ἱδανικὸ μεθῶσι τῆς Ζωῆς, κι' ἀνάμεσά τους τὴ Ροδόπη πού ὅλο τὸ ὁρμέφυτὸ της εἶναι ὁρμαίει πρὸς τὴ Μαντὼ ἀλλὰ πού ἀναγκάζεται ἴδια μὲ τὴν Κρινώ νὰ ζεῖ σ' ἐσωτερικὴ διαμάχη ἀκατάπαυστη και φριχτὰ ὀδυνηρή.

Εἶναι τόσο ἐπικίνδυνο γιὰ τὸ ἀναπάντεχο και τότε ἀσυγκράτητο ἀνοιγμα τῶν φτερῶν ἡ προσπάθεια νὰ ὁδηγήτομε τὸ χαρκτητὴρ σ' ἄλλο δρόμο ἀπὸ τὸ δικό του.

Τώρα πού φύγνε ὅλοι οἱ ἄντρες προβάλλει ἡ Βασιλοπούλα ἀκολουθούμενη ἀπὸ τίς Ἀδρες της. Ἀφάνταστα ὁμορφη... Ἀδύθη μιὰ πίκρα τὴ βλακνίζει. Ἐπρεπε ὅμως πὺ συγκρατημένη νὰ τῆς ξέφυγε νὰ μὴ κατὰέχεται νὰ τὴ φανερώσει μὲ λόγια κάποτε πρότυχα γιὰ Ρηγοπούλα. Ἐχτός ἀπὸ τὴ δεμένη ὁρμὴ πρὸς τὴ ζωὴ, ὑποφέρει ἀπὸ τὸν ἴδιο σάν τὸν ἀδερφό της πῶσο δυνατώτερο ἀκόμα γιατί εἶναι πολὺ περισσότερο φιλόδοξη, γιατί δὲν μπορεί σάν κι' αὐτὸν σὲ πολέμου; κι' ἀλλοιωτικὸς σκέψες νὰ χαρίζει τὸ ὑπερπλέριο τοῦ Ἐγὼ της κ' ἡ χαρὰ τῆς ἐξουσίας στὶς σιλάδες της σάν εἰρωνεία τῆς φαίνεται. Στὸ συμπτωμένο πάντα εἶναι τῆς ἀξέχθηκα ὁ φθόνος σὲ μίσος. Ὅλα πρὸς τὸ Δημοχάρη τὴ σπρώχνουν. Κι' ἀπ' τὴ δίψα τῆς Ἀγάπης πὺ κοντὰ στὴν Ἀγάπη εἶναι τὸ μίσος. Ἰσως, κάτι πού δὲν τ' ὁμολόγησε οὔτε στὸν ἐκτό της, πού οὔτε κὲν τὸ φαντάζεται, νὰ ἐπεθύμησε κιόλα νὰ τὴν ἀγαπήσει ὁ Δημοχάρης. Γιατὶ εἶναι Ρήγας, γιατί θά χαρεῖ σκυμμένο μπροστὰ της νὰ τὸν δεῖ... γιατί τόσο τὸν μισεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τὸ σῶμα τῆς «Φιλολογικῆς ἀσφαλείας» στο τελευταῖο φύλλο τοῦ ὁργάνου του «Κριτικὴ και ποίηση» ὀφείνεται ἀλήθεια τοῦ Παλαμά, τοῦ Κ. Χατζόπουλου και ὅλων πού ὁπωσδήποτε τυπώσανε κάτι χωρὶς νὰ πάρουν τὴν ἀδεία του. Σημάδι τῶν καιρῶν κι αὐτό.

— Στὸ «Rösli» τοῦ περασμένου φύλλου (σελ. 119) πρέπει νὰ διορθωθεῖ τὸ «φρικαστικὴ ζωὴ» σὲ «φρικαστικὴ βουή» και τὸ «ἐπροφιλάρειαν» σὲ «ἐπροφιλάρειαν».

— Κάτι λάθος συνέβηκε στὴ δεκαεξαίωση τοῦ περασμένου φύλλου και μερικὸι συντεταγμένους δὲν τὸ λάβανε. Παρακαλοῦμε νὰ μᾶς γράψουνε νὰν τοὺς τὸ σταίλουμε.